

двама гиганти, седнали прѣдъ голѣмъ огънь на вечеря; всѣки отъ тѣхъ държеше по единъ голѣмъ, опеченъ овенъ въ ржцѣ и ядеше.

Шивачтъ седна. „Ето, помисли си той, една картина, която, за да видишъ, трѣбва съ мъжа да обиколишъ свѣта“.

Слѣдъ това гигантътъ му показа леглото, на което трѣбваше да спи. Но когато той легна, то му се виде тъй голѣмо и тъй страшно, че той незабѣлѣзано стана, измъкна се въ едно кюше на стаята, сви се като кълбце и заспа.

По-срѣдъ нощъ, гигантътъ помисли, че неговиятъ гостъ дълбоко спи, стана взе единъ железенъ прѣтъ и съ единъ ударъ испочупи леглото на парчета. „Ахъ, помисли си той, азъ трѣбва да съмъ прѣбилъ този малъкъ скакалецъ. Ето че се отървахъ вече отъ неговитѣ обиколки“.

На другия день, сутринята, когато гигантитѣ бѣха излѣзли въ гората и никакъ не мислеха вече за шивача, видѣха го, че иде при тѣхъ, напетъ весель, и гордъ.

Гигантитѣ страшно се уплашиха, — помислиха, че той е възкръсналъ. Тѣ си припомниха, че той може да убие седемъ души съ единъ ударъ и въ страха си прѣдположиха че той ей сега ще ги убие, затова хукнаха да бѣгатъ, колкото ги крака държатъ.

Тогава младиятъ човѣкъ, който не виждаше по далечъ отъ носа си, тръгна самичекъ, безъ да знае накждѣ отива. Дълго врѣме скита той и най-послѣ пристигна до двора на единъ царски палатъ. Понеже бѣше много уморенъ, той легна върху зелената трѣва и веднага дълбоко заспа.

Всички хора, които минаваха покрай него, до като той спеше прочитаха надписа върху колана му: „Седемъ съ единъ ударъ!“.